

Susan Mallery

Kisvárosi társskeresők

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információ-tároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

Susan Mallery, Inc., 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *A Million Little Things*

Harlequin MIRA

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó 2020

ISBN 978-963-448-991-7

• *Borítókép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES ÉS AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

SUSAN MALLERY

KISVÁROSI TÁRSKERESŐK

MISCHIEF BAY

1

– Zoe Saldivar vagyok, és lefeküdtem a volt barátommal. Szánalmas, mi?

Miközben beszélt, Zoe óvatosan meghúzta a plafonba belesimuló padlásajtóról lógó kötelet. Az ajtó eléggé szorul, és ha túl erősen csapódik fel, akkor hajlamos beragadni, legalábbis erre figyelmeztette az építési ellenőr, amikor megnézte a házat.

– Nem mintha a szex szánalmas lett volna – folytatta Zoe. – Egész jó volt. Szeretném azt mondani, hogy részeg voltam, de sajnos nem volna igaz. Egyszerűen elgyengültem. Hát igen, végre ki mertem mondani. Egy gyöngye pillanatomban lefeküdtem a volt barátommal.

Az ajtó kinyílt, és a keskeny létra lassan leereszkedett a folyosóra. Zoe feltette a lábát az első fokra, aztán ránézett Masonre, a nagy, vörös macskájára.

– Nincs semmi mondanivalód? Nem akarsz valami tanácsot adni?

Mason álmosan hunyorgott.

– Ennyire nem érdekel?

Mason ásított egy nagyot.

– Nem tudnám megmondani, mi a rosszabb – vallotta be Zoe. – Az, hogy lefeküdtem Chaddel, vagy hogy te vagy az egyetlen, akinek beszámolhatok róla?

Fölmászott a keskeny, rozoga létrán a meglepően tágas padlásra. Mostanáig nem sok mindent hozott fel ide, hiszen nagy és nehéz tárgyakat a létra miatt szinte lehetetlenség volt felcipelni. De legalább a bőröndjeit el tudta helyezni itt, na meg az új zászlógyűjteményét, amelyet a legutóbbi kézművesvásáron szerzett be. Az édesanyja imádta feldíszíteni az otthonukat nemcsak a nagy ünnepekkor, hanem minden évszak kezdetén, és most, hogy külön költözött, Zoe is folytatni akarta ezt a hagyományt.

Felkapcsolta a villanyt, és próbált felülemelkedni a borzongásán. Mert ugyan nem volt túl erős a dohszag, és elég tágas volt a tér, de hát mégiscsak egy padláson van, vagy mi a szösz. Fogta a több mint egy méter hosszú zászlórudat, és odavitte a padlásfeljáróhoz. Aztán előkereste a tavaszköszöntő zászlót is, melyet ki szándékozott tenni. Maga elé tartotta, és rámosolygott a beleszótt, csodaszép, színes virágcsokorra.

– Tökéletes – dünnyögte.

Ekkor megreccsent valami.

Zoe épp idejében fordult a zaj irányába ahhoz, hogy lássa: Mason megindul felfelé a létrán.

– Jaj, ne!

Ha valami nem hiányzott, hát az, hogy a macska eltűnjön valami sötét sarokban, és neki órákig kelljen könyörögnie, hogy kicsalogassa.

Mason ártatlanul meresztette rá nagy, zöld szemét, mintha azt kérdezné: „Mitől ijedtél meg?” Aztán szökkent egy nagyot, és a padláson termett.

Nagy testű macska volt. Kilenc kiló izom – na jó, és egy kis zsír is a túlzásba vitt jutalomfalatok miatt. Ahogy elrugaszkodott, megmozdult a létra is, hogy aztán meglepő sebességgel felcsapódjon. Akkora csattanással, hogy a ház is beleremegett.

Aztán csend lett.

Zoe és Mason összenéztek, majd a macska magabiztosan, égneke álló farokkal nekilátott, hogy felderítse a padlást. Mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Pedig semmi sem volt rendben. Zoe hallani vélte az építési ellenőr figyelmeztetését:

„Vigyázzon, nehogy túl erősen csapja be a padlásajtót! Elég öreg a szerkezet, meg aztán a nedvesség sem sokat használt neki, szóval a legjobb lenne kicseréltetni. Ha hagyja becsapódni, biztosan beragad.”

A férfi figyelmeztette, ám ő nem hallgatott az okos szóra. Azon törte a fejét, milyen színűre festesse a falakat, és milyen függönyöket vegyen. Mégis mit számít a padlásajtó? Kit érdekel, ha

beragad?

Hát őt. Nem is kicsit.

Zoe kezéből kicsúszott a zászló. A padlásfeljáróhoz lépett, és kicsit megnyomta, de nem történt semmi. Aztán erősebben próbálkozott, de továbbra sem járt eredménnyel.

Nem volt az a fajta, aki mindent megszerel. Ki tudott ugyan cserélni egy villanykörtét, és el tudott indítani egy frissítést a számítógépén, de az ennél bonyolultabb dolgok meghaladták a képességeit. Értette a padlásfeljáró működését: ha meghúzza a kötelet, a csapóajtó kinyílik, és leereszkedik a létra. Ha elintézte a dolgát, visszahajtja a létrát, ami szépen eltűnik a becsukódó padlásfeljárat mögött.

Arról azonban fogalma sem volt, hogyan nyissa ki az ajtót, ha nem a folyosón áll, hanem a padláson dekkol. Ha a testsúlyával nehezedik az ajtóra, a végén még lezuhan, amikor a feljáró és a létra megindul lefelé, márpedig meghalni még nem szeretett volna.

Letérdelt az ajtó elé, és megfogta a létrát mindkét kezével. Teljes erővel nyomta lefelé, de az átkozott tákolmány meg sem moccan. A lejáró reménytelenül beragadt.

Kétségbeesésében lekuporodott a padlóra, és törni kezdte a fejét, mitévő legyen. Segítségért kiabálni nem volt sok értelme, hiszen egyedül élt. Barátai persze voltak, de napokba telhet, mire észreveszik, hogy valami nincs rendjén vele. Csakúgy mint az édesapja. A telefonját ugyanis odalent hagyta, szóval senkit nem tud értesíteni, és a szomszédból sem remélhet segítséget, mivel a padlásnak nincs ablaka.

Nyelt egy nagyot, és remélte, hogy ennél már nem lesz sokkal melegebb idefent. Próbálta meggyőzni magát, hogy nincs semmi baj. Jól érzi magát, és igenis kap levegőt. Minden a létező legnagyobb rendben.

Valami ekkor megmozdult a sarokban, mire Zoe ugrott egy nagyot, aztán feldübörgő szívére szorította a kezét. Mason tűnt fel a félhomályban, és máris olyan gyanúsán méregette. Nem úgy, mint macska a gazdáját, hanem mint ragadozó a prédát...

– Azt már nem! Nem fogsz megenni, abban ne is reménykedj!

Zoe feltápáskodott. Minden problémának van megoldása, gondolta. Már csak meg kell találnia azt a megoldást. A legrosszabb esetben egyszerűen ráveti magát a padlásajtóra, bevállalva ezzel a zuhanás veszélyét. Ha minden csontja összetörik, az is jobb, mint a hosszú, gyötrelmes haldoklás egyedül idefent.

Körbehordozta pillantását a padláson, és próbált pozitívan gondolkodni. Minden rendben lesz. Ez a padlássztori egy egészen kiváló anekdota lesz, ha egyszer kijut innen. De nem tehetett róla, mégsem tudott egyértelműen optimista lenni. Folyton eszébe jutottak azok a történetek, amelyeket az újságban olvasott. Szegény, magányos emberekről, akik nyomorultul elpusztultak, és csak évek múltán találtak rá a mumifikálódott tetemükre, mert nem hiányoztak senkinek.

Miért ne történhetne ez meg vele is? Hiszen egyedül él. Otthonról dolgozik. A legjobb barátnőjét mostanában eléggé lefoglalja a másfél éves kislánya, szóval nem keresi olyan sűrűn, mint korábban. Tehát nagyon is megvan a valószínűsége annak, hogy őt megeszi a macskája. Netán múmia lesz belőle itt a padláson. Látott képeket annak idején a suliban mumifikálódott tetemekről. Egyik sem nézett ki valami fényesen.

Húsz perccel később összeszedett mindent, amit a padláson talált. A bőrröndjeit, a zászlórudat, két dohos takarót és egy fémgereblyét. E három utóbbi tárgyat még a ház előző tulajdonosa hagyhatta itt. Ha James Bond bárkit meg tud ölni egy töltőtollal, ő ezek segítségével miért ne juthatna ki a padlásról?

A zászlórudat odaillesztette a padlásfeljáró nyílásához, és odakészítette a legkisebb bőrröndjét is. A takarókat egyelőre félretette arra az esetre, ha mégis rá kell vetnie magát az ajtóra. Akkor majd becsavarja magát a plédbe, hogy tompítsa a zuhanást, amennyire csak lehet. De elsőként a kevésbé drasztikus módszerekkel akart próbálkozni.

Először a gereblye fejét szorította rá az ajtóra, és erősen nyomni kezdte. A lejárat megmozdult, de kicsivel később visszacsukódott. Zoe pihent néhány másodpercet, aztán újra próbálkozott, most már bátrabban, és egész testsúlyával ránehezedett a gereblyére. Az ajtó megint engedett,

először egy centit, majd kicsit többet. A lány ügyesen a nyílásba dugta a zászlórudat, aztán felegyenesedett, és lerázta a karját.

Ha valaha kijut innen, komolyan el kell beszélgetnie Masonnel. És nem ártana elkezdni edzeni sem. Meg barátokat gyűjteni. És beszerezhetne egy olyan riasztókütyüt, amit az öregeknek ajánlgatnak vészhelyzet esetére.

Miután már nem remegtek a végtagjai a fáradtságtól, újra munkához látott. Ezúttal sikerült úgy kitágítania a nyílást, hogy be tudta csúsztatni a kisebbik bőröndöt. A műanyag behorpadt, de ennek segítségével egyre lejjebb nyílt az ajtó. Két bőrönddel és néhány verejtékcseppel később a lejárati teljesen szabaddá vált, a létra kihajtódott.

Mason elügetett mellette, leszaladt a folyosóra, aztán türelmetlenül nézett vissza a lányra, mintha azt kérdezné: ugyan, mi tart ennyi ideig.

– Újabban elég pimasz vagy – állapította meg Zoe, miközben leászott a padlásról. – Ezt előbb-utóbb meg kellene beszélnünk, nem gondolod? De először azt hiszem, iszom egy pohár bort a nagy ijedségre.

Négy nappal a padláskalandot követően, ahogy Zoe magában elnevezte a történeteket, a lány útban a barátnőjéhez, Jenhez, megállt sütit venni a Let's Do Tea nevű helyen.

Az otthoni munka egyik legfőbb előnye volt, hogy maga osztotta be az idejét. Ha úgy döntött, hogy éjjel vagy hajnalban dolgozik, azt is megtehetette. Másrészt viszont senkinek sem tűnt volna fel jó ideig, ha szomjan hal, és mumifikálódik a padlásán.

Akárhányszor idézte emlékezetébe, milyen leleményesen találta meg a kiutat, sehogy sem tudott szabadulni az érzéstől, ami akkor fogta el, amikor a padláson szembesült a saját halandóságával. Persze az is lehet, hogy ennek a mostani bizonytalanságának semmi köze a padláskalandhoz. Talán csak az tölti el ilyen rossz érzésekkel, hogy mostanában elég magányos.

A régi munkahelyi barátai vagy elköltöztek a céggel együtt San Joséba, vagy más munkát kerestek maguknak. Az apja ugyan itt élt, és jóban is voltak, de az ember mégsem mehet shoppingolni az apjával, igaz? Otthon dolgozott, aminek következtében ritkán tette ki a lábát az utcára. Az elmúlt néhány hónapban mintha nem is lett volna élete...

Azóta, amióta szakított Chaddel, döbbsen rá, miközben a süteményes pulthoz sétált, hogy kiválassza a sütit. Nem mintha megbánta volna a szakítást, szó sincs róla. De mégis azóta csak úgy tengett-lengett a világban.

Tizenkét darab teasüteményt választott – írosat, áfonyásat és csokisat – aztán visszatért a kocsijához, és meg sem állt Jen házáig.

Így március közepén kicsit még hűvös volt az idő, de tiszta. A Csendes-óceán közelsége kiegyensúlyozottá tette Mischief Bay éghajlatát. Nem voltak nagy felmelegedések és lehűlések, télen sem ment 15-16 fok alá a hőmérséklet.

Zoe befordult Jenék utcájába, aztán rákanyarodott a kör alakú feljáróra. A ház egyszintes volt, jó állapotú és hatalmas alapterületű, a telek szép és rendezett. A mai világban, amikor az ingatlanárak a csillagos égbe szöktek különösen itt, ezen a környéken, Jen és a férje, Kirk igencsak szerencséseknek mondhatták magukat.

Bár ami egyrészt szerencse, máshonnan nézve tragédia, gondolta Zoe. Jen ugyanis azért lakhatott itt, mert két évvel ezelőtt hirtelen meghalt az édesapja, és az anyja, Pam, nekik adta a házat, azzal a felkiáltással, hogy neki egy lakás is elég lesz.

Zoe-nak azonban lett volna rá egy fogadása, hogy Jen szívesen visszaköltözne a régi kis kétszobás lakásába, ha cserébe visszakaphatná az apját. Ahogy Zoe maga is mindent megadott volna az édesanyjáért...

– Ez az elátkozott padlás úgy teljesen kifordított magamból – állapította meg rosszkedvűen, miközben kiszállt a kocsiból. – Itt az ideje, hogy összeszedjem magam.

Az ajtóhoz sétált, és finoman bekopogott. A csengő fölött ugyanis egy kézzel hímzett élénksárga felirat jelezte, hogy *ALSZIK A BABA*.

Néhány másodperccel később Jen Beldon kinyitotta az ajtót.

– Nahát, Zoe! Ez aztán a meglepetés! Vagy megbeszéltük, hogy jössz? – Jen, a csinos, barna fiatalasszony a homlokához kapott. – Ó, te jó ég, hát persze! Persze hogy megbeszéltük, én meg elfelejtettem! Rettenetes barát vagyok. Gyere be!

Zoe megölelte a barátnőjét, aztán felmutatta a sütisdobozt.

– Én meg bolti sütit hoztam, amit igazából egyikünknek sem lenne szabad megenni, szóval én is rémes barát vagyok.

– Még véletlenül sem, sőt. Mostanában élek-halok az édességért. Minél több van belőle, annál jobb.

Jen bevezette vendégét a tágas étkezőkonyhába. Vízet töltött egy kannába, amit aztán feltett melegedni a tűzhelyre. Végezetül porcelán teáskannát keresett, és szálas teát rakott a szűrőbe.

– Olyan gyorsan telik az idő. Néha egészen elveszítem a fonalat, azt sem tudom, milyen nap van. Annyi a tennivalóm...

Jen bő pólót viselt, és kényelmes, fekete testnadrágot. A szeme alatt fekete karikák éktelenkedtek, mintha nem sokat aludt volna az éjjel. A terhessége alatt felszedett pluszkilók még nem olvadtak le róla.

– Kirk rengeteget dolgozik. Tudom, hogy imádja a munkáját, de ez akkor is rettenetes. Hogy a társáról már szót se ejtsünk...

– Még mindig rosszul viseled a fickót? – kérdezte együttérzőn Zoe.

– Halálra idegesít. Olyan, mint egy rettenthetetlen cowboy, magasról tesz a szabályokra. Fogalmam sincs, miként lehet, hogy még nem rúgták ki.

Fél éve Kirk otthagya nyugodt és biztonságos állását a Mischief Bay-i rendőrségnél, és nyomozó lett Los Angelesben egy Lucas nevű veterán rendőr oldalán. Jen pedig halálra aggódta magát, hogy a szerinte túlságosan is vakmerő Lucas beleviszi a férjét valami veszedelembe.

Zoe közben kirakta egy tányérra a teasüteményt, tejet és vaját vett elő a hűtőből, majd felnézett a barátnőjére.

– Megkérdezhetem, hogy van Jack?

Jen szeme teleszaladt könnyel.

– Jól. Vidám, kedves, imádni való, csak hát...

Sípolni kezdett a kanna. Jen megfordult, és elzárta a tűzhelyet, aztán a forró vizet beletöltötte a teáskannába.

Zoe közben asztalhoz ült, és elfojtott egy sóhajt. Jack tüneményes lurkó volt, aki mindent akkor csinált, amikor kellett. Akkor fordult meg, ült fel, kezdett mászni, járni, és így tovább... Egyetlen kivétel volt: a beszéd. Alig-alig szólalt meg, inkább más módon érte el a célját.

Jen pedig egyre jobban aggódott. Az elmúlt néhány hónap során meggyőződésévé vált, hogy valami baj van. Zoe-nak semmi tapasztalata nem volt gyerekekkel, szóval ehhez nem tudott hozzászólni, de mivel eddig minden szakember azon a véleményen volt, hogy Jack előbb-utóbb megunja a hallgatást, ő is úgy vélte, hogy Jen teljesen feleslegesen aggódik.

Jen kitöltötte a teát, aztán a pultról az asztalra tette a bébiőrt, és leült.

– Egy csomó itthoni tesztet megcsináltunk Jackkel – mesélte. – És majdnem mindenben átlag feletti eredményt produkált. Olyan okos kisfiú... Amennyire én látom, normálisan fejlődik. De azért jövő héten elviszem egy specialistához. – Sóhajtott egy nagyot, és elvett egy süteményt. – Talán az ételekkel van a baj, amiket eszik. Pedig olyan óvatos vagyok az étrendje tekintetében... Ilyesmit például – lengette meg a teasüteményt – sosem adok neki. – Nagyot sóhajtott. – Annyira aggódom miatta. Valószínűleg azért nem tudok aludni sem.

– Hát persze hogy aggódsz. Hiszen szereted és félted őt.

– Muszáj óvatosnak lenni. Legutóbb például elküldtem a takarítókat. Képzeld csak, mindenféle vegyi anyagokat akartak használni. Közöltem velük, hogy kizárólag gőzzel tisztíthatnak, és azokkal a speciális törlőkendőkkel, amiket én is használok. Mert mi van, ha a tisztítószeres akadályozzák Jack fejlődését? Mi van, ha a falfesték vagy a padlólakkkigőzőlgései tehetnek róla, hogy nem beszél?

– És mi van, ha Jacknek semmi baja, egyszerűen csak több időre van szüksége?

Zoe nem gondolkodott, csak kicsúszott a száján a kérdés, és egy másodperccel később már nagyon szeretne volna visszaszívni, amit mondott.

Jen szája egyetlen egyenes vonallá keskenyedett, az arcán szemrehányó kifejezés jelent meg.

– Úgy beszélsz, mint anyám! – mondta vádlón. – Persze neked könnyű, Jack nem a te gyereked, hanem az enyém, én vagyok felelős érte. És tudom, hogy valami nincs rendjén. Egyszerűen tudom. Ha anya lennél, nem kellene magyarázkodnom, mert megértenél.

Zoe alig várta, hogy vehessen egy csokis süteményt, de most egyszerre elment az étvágya.

– Sajnálom – motyogta elfogódottan. – Csak segíteni szerettem volna.

– Akkor jobban meg kellene erőltetned magad!

Zoe csak ült egy darabig, várta, hogy Jen elnézést kérjen az ingerült kifakadásáért, de a barátnője továbbra is ellenségesen meredt rá. Erre lassan felállt.

– Azt hiszem, jobb, ha megyek – mondta, és elindult kifelé.

Mielőtt az ajtóhoz ért volna, Jen megérintette a karját.

– Ne haragudj! Csak annyira elegendem van már belőle, hogy azt hallom, Jackkel minden rendben. Amikor tudom, érzem, hogy nem így van. És ezt nem akarja látni senki. Fuldoklom a kétségbeeséstől, és senki nem figyel rám. Kérlek, próbálj megérteni!

– Rendben. – Zoe komolyan nézett Jenre. – Akarod, hogy jöjjenek még?

– Hogy mi? – Jen szeme megint megtelt könnyel. – Ne beszélj így! Hiszen a legjobb barátnőm vagy! Szükségem van rád. Persze hogy gyere! Legközelebb sokkal jobb lesz, meglátod! Ugye, eljössz?

Zoe lassan bólintott. Ugyan Jen azt mondta, ő a legjobb barátnője, de ez nem volt igaz. Már jó ideje nem.

– Akkor viszlát a jövő héten! – búcsúzott, és elindult a kocsijához.

Miközben elhajtott, rájött, hogy esélye sem volt elmesélni Jennek, mi történt a múltkor a padláson. Vagy hogy egyébként mi a helyzet vele.

Minden megváltozott, gondolta. Chad a múlté. És most Jen is kezd eltűnni az életéből. Zoe úgy érezte, lassan, de biztosan elszigetelődik. Szóval ha nem akar egyedül meghalni, kénytelen lesz változtatni az életén.

Első lépésként mindjárt keres is egy jó szakembert, aki megcsinálja a padlásfeljárót. Aztán pedig felemeli a hátsóját, és kimozdul otthonzól. Mert mindenképpen új barátokat kell szereznie.

Jennifer Beldon tisztában volt vele, hogy minden anya különlegesnek látja a saját gyereket, de úgy gondolta, hogy neki meg is van erre minden oka. John Beldon, aki korán elhunyt nagyapja után kapta a nevét, és akit szintén a nagypapa után Jacknek becéztek, gyönyörű volt, kedves és okos. Tizenhét hónaposan tudott járni, sőt szaladni is, bár ez utóbbit még elég bizonytalanul. Tornyot épített nagy kockákból, ismerte a „fel”, a „le” és a „forró” szavak jelentését. Hatalmasakat kacagott, rámutatott a dolgokra, amelyeket Jen megnevezett, megismerte az apja kocsijának a hangját, amikor az megállt a ház előtt, és meglepően ügyesen elrúgta a labdát. Gyöngéd és kedves volt a nagyanyja fura kutyájával, sőt képes volt majdnem teljesen egyedül kezni mosni étkezés előtt.

Beszélni viszont nem beszélt.

Jen a nappaliban ült a gyerekekkel a szőnyegen. A hangszórókból halk komolyzene szólt. A szőnyeg biopamutból készült, és elég vastag meg puha volt ahhoz, hogy esés esetén védelmet nyújtson a sérülések ellen.

A gőzzel tisztított ablakokon besütött a tavaszi nap. Amerre a szem ellátott, sehol nem volt a nyoma vegyi anyagoknak.

Jen feltartott egy rajzot, amely egy pókot ábrázolt. Jack bólogatott és tapsolt. A második rajzon ott volt a pók minden egyes testrésze, de rosszul összerakva, mire a kisfiú homloka ráncba szaladt, mintha nem tetszene neki a dolog. Jen újra megmutatta neki a pók képét, mire egy széles vigyor volt a jutalma.

– Okos fiú vagy – mondta erre Jen. – Valóban ez a pók. Gratulálok!

Jack ekkor a szájára mutatott. Jen megértette a jelzést, és a faliórára pillantott. Fél tizenkettő volt.

– Éhes vagy? – kérdezte, és a következő pillanatban az ő gyomra is megkordult. – Én is. Csinálok valami ebédet. Jössz velem?

Jack odamászott hozzá, belekapaszkodva felállt, majd átölelte a nyakát.

Jen magához szorította Jack puha, meleg testét. Olyan édes kisgyerek, gondolta, és a szíve csordultig telt hálával. Hát még ha beszélni is tudna!

Gyorsan elhessegette a gondolatot.

Hiszen olyan jól telt a napjuk. Erre kell összpontosítania, minden más ráér.

Jen felállt, és a fiával együtt átment a konyhába. Jack egyenesen a saját kisasztala felé vette az irányt – az itt található játékokkal foglalta le magát, míg az anyja főzött.

Papír, vastag, garantáltan semmi mérget nem tartalmazó zsírkréta, aztán egy zenélő és beszélő doboz, ami megnevezte a bele rakható tárgyakat. Jen szívesen elhelyezett volna itt egy játék konyhát is Jacknek, de Kirknek nem tetszett az ötlet. Jen erre megkérdezte a férjétől, miért baj, ha egy fiú főz, de a férfi közölte, hogy a babakonyha csak akkor jöhet, ha egyidejűleg betesznek egy játék munkapadot is műanyag szerszámokkal. És bár elég nagy volt a konyha, a játék tűzhely és a játék szerelőpad mellett már nem maradt volna hely Jennek.

A fiatalasszony behúzta maguk mögött a rácsot, melyet minden ajtóra felszereltek, nehogy Jack egyedül induljon felfedezőútra a házban.

Aztán rácsatlakoztatta a telefonját a hangszóróra, megnyitotta a Pandorát, majd rákeresett a kedvenc zenéikre.

– Van kedved táncolni? – kérdezte, mire Jack szélesen elmosolyodott, és bólogatni kezdett.

Megszólalt a Bee Geestől a *You Should Be Dancing*, Jen pedig ringatni kezdte a csípőjét a zene ütemére. Jack utánózni próbálta, és a korához képest ez nagyon jól sikerült neki. Jen még mindig táncolva megindult a mosogató felé, Jack pedig nevetett és tapsolt. Jen ekkor kétszer megpördült a tengelye körül, a fia meg követte a példáját.

Negyedóra múlva már az asztalnál ültek. Jen közelebb húzta a gyerek etetőszékét, és lejjebb vette a diszkózene hangerejét.

Jack csirkemellet evett, karfiolos burgonyalepénnyel, amelynek a receptjét Jen az interneten találta. Forró levegős sütőben, olaj nélkül sütötte meg, nehogy zsíros legyen, és tojást meg egy kis biocheddard használt, hogy a lepénykék összeálljanak. A receptnél kisebb adagokra osztotta a tésztát, hogy jobban kézre álljon Jacknek, aki ugyan korához képest ügyesen bánt a kanállal, mégis jobban szerette még a kezével megfogni a tányérjára tett ennivalót.

Jennek maradt előző estéről egy kevés lazac. Készíthetett volna hozzá salátát, de nem akart ennyi időt fecsérelni magára. Kirk már javasolta, hogy rendeljen magának ebédet, de azt meg pazarlásnak érezte.

– Szerda van – mondta két falat között. – És nagyon szép napos az idő, úgyhogy délután kisétálunk az óceánhoz, jó?

Minden szakértő azt tanácsolta, hogy beszéljen úgy a gyerekhez, mintha Jack mindent értene. Hiszen attól, hogy nem beszél, még hall. Jen ügyelt rá, hogy egész mondatokban fogalmazzon, és sokféle szót használjon. Lulu, az édesanyja kutyája nemcsak kutya volt, hanem kínai kopaszkutya. Az étel sem csak étel, hanem kenyér, alma, csirke, rizspehely. És ugyanilyen részletesen és változatosan nevezte meg a gyerek játékait is.

Ha Jack ébren volt, az anyja minden pillanatot kihasználta, hogy fejlessze. Hogy stimulálja az agyát. Ismerte az autizmus minden egyes tünetét, és leszámítva a beszédképtelenséget, Jackre szerencsére egyik sem volt igaz. De ezer és egy oka lehetett még annak, miért nem szólalt meg a kisfiú.

Ez volt az, ami mostanában nem hagyta aludni Jent.

Ebéd után Jack ügyesen visszavitte a tányérját a konyhába, az anyja pedig elvette tőle, és a pultra tette a sajátja mellé. Aztán lekapcsolta a zenét, mert a gyereknek a csendhez is hozzá kell szoknia. Becsukta mögötte a gyerekrácsot, és bedugta a fülhallgatóját. Ebéd után mindig

belehallgatott kicsit a rendőrségi csatornákon folyó csevegésbe. A szokásos dolgok hangzottak el. Két rendőrt kiküldtek, hogy nézzen utána egy állítólagos családi balhénak. Valaki megkérdezte a diszpécst, hogy ő rendelte-e a marinaraszószot a kenyércsíkokkal.

Jen közben a pultra pillantott, hogy megbizonyosodjon felőle, elrakta-e az összes ételt. Néhány másodperccel később ledermedt.

Túl gyorsan pattogtak a szavak ahhoz, hogy minden információ átjöjjön, de a lényeg az értette. Két nyomozó... lövöldözésbe keveredtek... egyiküket eltalálták.

Úristen, Kirk!

Jent páni félelem fogta el, a szíve majd kiugrott a mellkasából, és alig kapott levegőt. Noha pontosan tudta, hogy ez nem szívroham, attól még pocsékul érezte magát. Mintha valami összeszorította volna a bordáit. Bár lélegzett, alig jutott oxigénhez.

„A keksz finom falat.”

Jack zenélő uzsonnásdobozának éneke törte át a Jen agyára telepedő ködöt. Rábámult a nappali szőnyegén üldögélő fiára, aki épp négyszögletes műanyag kekszeket pakolt a dobozba, és az anyjára vigyorgott.

Jen megkapaszkodott a pult szélében, és nyugalomra intette magát. Ha Kirk az, aki megsebesült, hamarosan felhívják telefonon. Sőt idővel megjelenik egy járőr-kocsi, és elviszik oda, ahová ilyenkor a családtagokat szokták.

Közben felhívta a férjét, de csak a rögzítő jelentkezett, mint mindig, amikor Kirk dolgozott.

Jen szerette volna bekapcsolni a tévét, de végül mégsem tette. Jacket nem tehette ki a hírek véres valóságának. Nem tudhatta, milyen emlékek hagynak nyomot a kicsi agyában. Különben is, minden könyv, amit erről olvasott, azt javasolta, hogy ebben a korban a minimumra kell csökkenteni a televízió előtt töltött időt.

Bekaparta az ételmaradékot a komposztálótartályba, aztán betette a tányérokat a mosogatóba. Letörölte a pultot, és közben egyre a rendőrségi csatornát figyelte, de nem közöltek újabb részleteket, csak azt ismételték meg, amit az előbb is hallott, nevek nem hangzottak el.

Mikorkitakarította a konyhát, kivette a fülhallgatóját, és átment a gyerekekhez. Nem akarta a fülest viselni Jack szeme láttára. Fontos volt számára, hogy a fia tudja, figyel rá. Még mindig szorongott, nehezen lélegzett, és időnként elfogta a remegés. A séta ezek után lekerült a napirendről. Nem mehetnek ki az óceán partjára. Itthon kell maradniuk, felkészülve a legrosszabbra.

Így aztán Jen csak az udvarra vitte ki Jacket játszani. A tolóajtót nyitva hagyta, hogy meghallja, ha jön valaki, és végig a zsebében volt a mobilja. Egy örökkévalóságnak tűnt az az egy óra, míg kint játszottak Jackkel, és közben várta a híreket Kirkről. Háromnegyed kettőkor bementek, és meguzsonnáztatta a gyereket. Jack egy negyed vékonyra szeletelt almát fogyasztott el tökmártogatóssal. Miután ezzel is megvoltak, a délutáni alvás előkészítése következett.

Jen behúzta a függönyöket, mialatt a kisfiú kiválasztotta, ma melyik plüssállatával akar aludni. Általában Micimackó nyert, és a mai nap sem volt kivétel. Anyja segített Jacknek lehúznia a cipőjét, majd ágyba dugta a gyereket. Aztán bekapcsolta a zenedobozt, mint minden egyes délután. Az ismerős, megnyugtató zene hatására Jack hamarosan ásítózni kezdett, és egy rövid mese után már aludt is.

Jen bekapcsolta a bébiőrt, majd kilopózott a szobából. Gondosan becsukta az ajtót maga mögött, és rohant is a tévéhez.

A helyi adókon a szokásos program ment, így a CNN-re kapcsolt, de ott meg a tőzsdei árfolyamokról volt szó. Erre a laptopjához sietett, bekapcsolta, és türelmetlenül várta, hogy felálljon a rendszer. A helyi hírekre kattintott, és talált is egy rövid cikket a lövöldözésről, ám azt fél órája nem frissítették, és nem is volt benne semmi újdonság. Két detektív lövöldözésbe keveredett, a gyanúsítottat őrizetbe vették. Még a sebesült rendőrt sem említették.

Vajon ez mit jelenthet? – agyalt Jen. Lehet, hogy az első híradás tévedés volt, és nem is sebesült meg senki? Vagy nem akarják nagy dobra verni a hírt, amíg a családot nem értesítik?

Ismét hívta Kirk mobilját, ám az megint rögzítőre kapcsolt. Jen próbálta meggyőzni magát, hogy a férjével minden rendben. Hamarosan hazajön épen és egészségesen. Neki pedig össze kell

szednie magát, hiszen rengeteg a dolga. Jack alvásidejében szokta elvégezni mindazt a munkát, ami napközben felhalmozódott. És a gyerek csak ritkán aludt többet egy óránál, szóval nem vesztegethette az időt.

Kár, hogy sehogy sem tudott megmozdulni. Még mindig fájt a mellkasa, és nehezen lélegzett. Ismét eluralkodott rajta a pánik. Szüksége van a férjére. Szüksége van arra, hogy a fia megszólaljon végre. Mindez kell ahhoz, nehogy végleg bezáruljanak körülötte a kapuk, és ő benn ragadjon a falak között.

A szeme égett, de nem mert sírni. Ha egyszer elkezdi, lehet, hogy képtelen lesz abbahagyni, és nem akarta megrémíteni Jacket. Nem akarta, hogy szegény kisfiún csattanjon az ostor. Még emlékezett rá, milyen volt kisgyerekkorában feldúlnak látni az anyját. És nem volt valami kellemes érzés.

Erőt vett magán, és felállt. Meg kell terveznie, mit főzzön az elkövetkező napokban, és össze kell állítani a bevásárlólistát. És lecserélni az ágyneműt, meg elindítani a nagymosást. Egyszerűen elindul, és teszi a dolgát. Egyik lépést a másik után.

Kirk jól van. Minden rendben van vele. Ha mégsem...

Visszarogyott a székre, és összefonta a karját maga előtt. Te jó ég, csak nem fog háyni? Vagy elájulni? Mert ha nem kap levegőt, egyik sincs kizárva...

Ekkor pittyent egyet a telefonja, beérkező üzenetet jelezve. Kirk üzent.

Jen felegyenesedett, és felkapta a készüléket. Elöntötte a megkönnyebbülés, és végre, végre tele tudta szívni a tüdejét levegővel.

Szia, Kicsim! Mit is hozzak a boltból? Tudom, hogy reggel mondtál valamit, de sajnós elfelejtettem. Szeretlek.

Jen különös hangot hallatott, mely valahol félúton volt a nevetés és a zokogás között. Kirknek semmi baja! Helyreállt a világ rendje. Visszaírt a férjének, megválaszolta a kérdését.

Aztán gondolatban megint átfutotta a teendői listáját. Hát persze, ágyneműcsere, mosás, a menü megtervezése és a bevásárlólista, ha marad még ideje. Aztán, ha Jack még mindig alszik, talán lesz öt perce utána nézni a neten, miért nem beszél még a gyerek.

– Ez nem fog sikerülni.

Pam Eiland kihúzta magát, és elmosolyodott. Ugyanis pontosan tudta, hogy neki van igaza.

– Ugyan már, Ron! Miért kételkedik bennem?

A harmincas, szőke Ron, a kertészet tulajdonosa, aki mellékállásban a UCLA röplabdacsapatának edzője volt, megrázta a fejét.

– Bohócvirágot nem ültethet dézsába. Az a köves talajt szereti, a sok napfényt és a tökéletes vízelvezetést.

– Mindhármat meg lehet valósítani egy nagyobb cserépben is.

– Nem. A bohócvirág esetén nem.

Mi az ördög ütött a férfiakba? Miért hiszik mindig, hogy csak nekik lehet igazuk? Az ember azt gondolná, hogy miután Pam két éve nevelt olyan növényeket a lakása teraszán, amelyekről Ron korábban váltig állította, hogy nem maradnak meg cserépben, a férfi könnyebben meggyőzhető. De nem. Aki ezt gondolná, az téved.

– Ugyanezt mondta a kolibrizsályáról és a sivatagi agavéről is – mutatott rá Pam.

– Nem igaz. Az agavé szerintem is teljesen jól elvan dézsában.

A fickó tényleg azt hiszi, hogy mindent tud a növényeiről. És majdnem mindent rosszul tud.

– Megveszem a bohócvirágot, bármit mond is.

– És még egy valamirevaló terve sincsen – csóválta a fejét a férfi. – A nevük alapján választja ki a növényeket.

– Ez igaz. Ha az unokám megkérdezi tőlem, milyen növények vannak a teraszomon, szeretném, ha csupa érdekes, lehetőleg vicces hangzású névvel kápráztathatnám el.

– Ez nem ok arra, hogy megvegyen egy növényt.

– Ó, dehogyisnem! Magának nincs gyereke. Ha lesz, majd megérti.

Ronról lerítt, hogy nem hiszi. Összeszedte a növényeket, de még mindig a fejét ingatta.

– Maga nagyon makacs.

– Nem maga az első, aki ezt mondja – ismerte el Pam, és átnyújtotta a hitelkártyáját. – Kérem, szállítsa le őket mihamarabb!

– Úgy lesz – morogta Ron.

Szegény fiú, gondolta Pam. Nehezen viseli a vereséget. Bele sem mert gondolni, milyen képet fog vágni, ha később fotót mutat neki a teraszon viruló bohócvirágokról.

Ron visszaadta a kártyáját, aztán a blokkot is, hogy Pam aláírhassa. Majd kinyújtotta a kezét, tenyérrel felfelé – de nem a borra valóért.

Pam kinyitotta nagy méretű táskáját.

– Na gyere, kislány! – mondta gyöngéden.

Lulu, a kínai kopaszkutya kidugta a fejét, körbenézett, és amikor meglátta Ront, lelkesen csaholni kezdett, majd megpróbált kimászni a táskából. Ron kiemelte, és magához szorította.

Ami azt illeti, a kicsike, csupasz, bolyhos fejű és farkú, a leégés ellen rózsaszín kabátkát viselő eb elég fura látványt nyújtott a jól megtermett, marcona férfi széles mellkasán.

Ron gyöngéden fogta, kedves szavakat suttogott a fülébe, és boldogan fogadta a cserébe kapott kutyapuszikat.

Milyen fura, gondolta Pam. Lulu mágnesként vonzza a pasikat. De tényleg. Minél macsóbb egy férfi, annál jobban elvarázsolja a törékeny kiskutya. Pamet cukkolták is a barátnői, hogy igazán kihasználhatná a kutyájának ezt a tulajdonságát. Ami persze nem történt meg soha. Hogy is történhetett volna? Hiszen Pam elég idős volt ahhoz, hogy akár Ron...

Nem, az anyja talán mégsem lehetne. De a jóval idősebb bébiszittere simán.

Nem mintha ez lett volna az egyetlen akadály. Pamet momentán egyáltalán nem érdekelték

a férfiak. Élete nagy szerelme két éve halt meg. És bár az éles, pusztító fájdalom elcsitult, tudta, hogy sosem fogja elfelejteni Johnt. Az emléke mindörökre vele marad, és ez bőven elég neki.

Ron visszaadta a kutyust.

– Tündéri kis jószág.

– Csakugyan.

– De attól még nincs igaza a bohócvirággal kapcsolatban.

– Már hogyne lenne! Be is fogom bizonyítani hamarosan. És akkor nagyon fogja szégyellni magát, amiért nem hitt nekem.

Ron elvigyorodott. Olyan mosoly volt ez, amitől a húsz év körüli lányok tucatjai könnyűszerrel elaléltak volna.

– Meglátjuk.

Pam visszatette Lulut a táskájába, amit aztán a vállára akasztott, és elindult kifelé a kertészetből. Március közepe volt. Északabbra ilyenkor még a hóvihar is megszokott jelenségnek számított, de Mischief Bayben hét ágra süttött a nap, és a húsz fokot is meghaladta a hőmérséklet. Deszkások gyakoroltak a parkban, és anyukák tologatták a gyerekeiket.

Eszébe jutott, hogy felhívja a lányát, és megkéri, ebédeljenek együtt itt, valamelyik étteremben, de bármilyen remeknek tűnt az ötlet, tudta, hogy kivitelezhetetlen. Jen mindig mindent túlaggódott. Először amiatt nyugtalankodna, nehogy Jack napszúrást kapjon, aztán lefertőtlenítené az asztalt, és rosszallását fejezné ki, amiért az anyja a kutyáját is magával hozta. Mindezt úgy, hogy Lulu ki sem dugja az orrát a szatyorból, és meg sem nyikkan. Bár némely embertársunkról is el lehetne mondani ugyanezt! – gondolta Pam.

Sajnos, az volt a helyzet, hogy bár az asszony nagyos szívesen együtt töltötte volna a délutánt az unokájával, a lányáról nem mondhatta el ugyanezt.

Pedig szerette Jent. Az életét áldozta volna érte, ha kell. A legjobbakat kívánta neki, de mióta Jack megszületett, egyszerűen nem tudta hosszú távon elviselni a társaságát.

Jen ugyanis belebolondult az anyaságba, minden gondolatát a gyerek töltötte ki. Vajon megfelelően fejlődik? Eleget nőtt, hízott a legutóbbi mérés óta? Akkor ült fel, amikor kell? Képes tartani a szemkontaktust?

Őrült fárasztó volt Jennel együtt lenni, ráadásul Pamet büntudat marcangolta azért, amiért ilyeneket gondolt. Pedig ha valaki, ő aztán tudta, mit jelent aggódni egy gyerekért. Ő is hajlamos volt pánikolni mindenben, amikor a gyerekei kicsik voltak, de amit Jen csinál, az már szerinte is túlzás.

Benyúlt a szatyorba, és megpaskolta Lulut.

– Na mit gondolsz? Van kedved kirúgni kicsit a hámból, és fagyizni egyet?

Lulu vakkantott, amit az asszony igennek vett.

Majd holnap összekapja magát, és meglátogatja a lányát. Ma inkább élvezzi a tengerpart szépségét, sőt még a fagyit is. És este... este átülteti a bohócvirágot.

„Ki, hogy később lekapcsoljon.”

Zoe homloka ráncba szaladt. Sejtelve sem volt, kit hibáztasson. A fordítóprogram mondta be az unalmast, vagy emberi tévedés történt. De akárhogy is, az üzenet nem ment át. Rámeredt a számítógépe képernyőjén megnyitott második dokumentumra, és gépelni kezdett.

„A készülék kikapcsolásához nyomja meg a Power gombot. Ha a készülék több mint fél óráig van készenléti módban, automatikusan kikapcsol. Így próbáljuk megakadályozni, hogy leégjen a háza, ha már Ön olyan ostoba, hogy elsétál, és elfelejti kikapcsolni a forró vasalót. Én személy szerint nem esküdnék meg rá, hogy akinek ilyen kevés esze van, az megérdemli ezt a gondoskodást, de engem nem kérdezett meg senki.”

Zoe egy darabig elábrándozott róla, hogy ráklikkel a „Küldés”-re, de aztán természetesen kitörölte az utolsó két mondatot, majd nekilátott a használati útmutató következő bekezdésének.

Rossz angolsággal megírt utasításokat alakított át úgy, hogy érthetőek legyenek. Ezen a héten kis háztartási készülékek voltak soron, a múlt héten valami hiper-szuper orvosi berendezéssel foglalkozott. Ez utóbbi azért lényegesen nagyobb kihívást jelentett. Nem mintha a szöveg írója nem beszélt volna angolul, inkább az volt a baj vele, hogy telepakolta az útmutatót idegen eredetű szavakkal és rövidítésekkel. Márpedig a kórházak technikai személyzete nem ér rá rejtjelek megfejtésével tölteni az időt, ott minden másodperc számít, mert jön a következő beteg, akit sürgősen el kell látni.

Ezt többek között Zoe tette lehetővé a számukra.

Ő volt az, aki átírta a gépek használati útmutatóját úgy, hogy az tökéletesen érthető és követhető legyen.

Elérte a szakasz alját, aztán felállt, és nyújtózott egy nagyot. Ha túl hosszú ideig ült a gép előtt, befeszült a háta, és fájni kezdett a lába.

– Pedig elhatároztam a minap, hogy többet fogok mozogni – mondta fennhangon, és Masonre pillantott, aki a kis dolgozószooba leginkább napsütötte sarkában szunyókált az őszöreg karosszékekben. – Ezt meg kellene beszélnünk, nem gondolod? Ne felejtsd el, hogy tőlem kapod az ételedet, és én vagyok az egyetlen ember, aki szeret téged – tette hozzá szemrehányóan. – Nem hanyagolhatsz el. Ha valami történik velem, akkor aztán megnézheted magad.

Várt egy kicsit, de a macska a füle botját sem mozdította. De amikor Zoe odanyúlt, hogy megvakargassa az állát, halk, üdvözlő hangot hallatott, és dorombolni kezdett.

– Szóval mégiscsak figyeltél. Sejtettem. És igen, pontosan tudom, milyen szánalmas ez a beszélgetés...

Hirtelen megszólalt a telefonja. Már a csengőhangot is megismerte, de azért rápillantott a kijelzőre, és elmosolyodott. Így fogadta a hívást.

– Szia, apa!

– Miért van az, hogy sose látlak? – kérdezte szemrehányón a férfi. – Mit rejtegetsz előlem? Tetoválást csináltattál? Vagy leborotváltad a fejed?

A lány nevetett.

– Miből gondolod, hogy a külsőmmel kapcsolatos a dolog? Csak mert nő vagyok, és te azt hiszed, egy nőt csak a külsőségek érdekelhetnek? Ez diszkrimináció, apa. Képzeld, nekünk, nőknek is van agyunk!

– Jaj, Zoe, kérlek, ne beszéljünk a női egyenjogúságról! Hiszen még tíz óra sincs. Mellesleg egy pillanatig sem gondoltam, hogy nincs eszed. Ha jól meggondolom, még több is van a kelleténél. Azért hívlak, mert az apád vagyok, és tudni szeretném, minden rendben van-e veled.

Zoe-nak eszébe jutott, hogy elmesélje a padlaskalandot, de aztán úgy döntött, hogy hallgat róla. Tudta, hogy az apja aggódni kezdene miatta, és erre már végképp nem volt szüksége. Sok minden másra igen, de erre nem.

– Persze. Miért ne volna rendben?

– Mit csinálsz mostanság?

– Dolgozom.

– És azonkívül? – A férfi sóhajtott egy nagyot. – Csak azt ne mondd, hogy jól elvagytok Masonnel. Mason macska. Ami azt jelenti, hogy eszik, meg alszik. Mást nem nagyon csinál.

– Időnként kakál is.

– Ó, igen, és az szerintem is egy nagyon boldog pillanat. – Az apja egy másodpercig hallgatott. – Mondd csak, kislányom, kijössz azért olykor a házból? Otthon dolgozol, tudom, de akkor is... És most Chad sincs már veled... Félre ne érts, örülök, hogy megszabadultál tőle, de még nagyon fiatal vagy ahhoz, hogy bezárkózz. Szórakoznod kellene, nem otthon gubbasztani.

Ajaj! Az aggodalom a jelek szerint egészen komoly méreteket öltött.

– Hidd el, apa, semmi bajom! És tök elfoglalt vagyok. – Kétségbeesetten törte a fejét, hogy mit is mondjon, mi foglalja le annyira. – Képzeld, vasárnap kerti sütögetést rendezek! Nincs kedved eljönni?

– Kerti sütögetést?

– Bizony. Mondjuk úgy... négykor. Hozhatsz barátnőt is, de csak abban az esetben, ha korban hozzád illő a hölgy.

Az apja elnevette magát.

– Szerintem nagyon eltérő a véleményünk arról, ki is a korban hozzám illő.

– Igen. Szó, mi szó, neked ezen a téren igen rendhagyóak a nézeteid.

– Nem is igaz. Sosem randiztam senkivel, aki fiatalabb lett volna nálad.

– Ha nem baj, ezért nem dicsérlek meg. Az emberek többségének a fejében meg sem fordul, hogy a gyereknél fiatalabb partnerekkel is járhatnának.

– Te is tudod, hogy már évekkkel ezelőtt felhagytam a fiatal nők hajkurászásával. Mostanában épp nem randizom senkivel, de ha fogok, ígérem, az a hölgy korban hozzám illő lesz.

Zoe lehuppant a földre Mason fotele mellé.

– Tényleg, apa, miért van az, hogy mostanában nincs senkid?

– Mert csak azért, hogy ne legyek egyedül, nem kell kapcsolat. Valaki igazán különlegesre vágyom, és amíg ő az utamba nem akad, inkább szingli maradok.

Zoe eltöprengett rajta, vajon mi okozta ezt a változást. Ő arra tippelt, hogy az anyja halála. Mert bár a szülei sok éve elváltak, a jó viszonyuk utána is megmaradt. Az apját legalább annyira összetörte az anyja halálhíre, mint Zoe-t magát.

– Na jó, hagylak dolgozni, ifjú hölgy – mondta a férfi. – Akkor vasárnap találkozunk. Vigyek valamit?

– A szokásosat – mosolygott Zoe.

– A szokásos tequilát. Értem. Ott leszek.

Jen hallotta, hogy nyílik a garázsajtó, és felugrott.

– Megjött a papa!

Jack szeme tágra nyílt a gyönyörűségtől, és tapsikolni kezdett. Egy szívdobbanásnyi ideig Jen azt hitte, mondani fog valamit. Bármit. Nem bánta volna, ha a „papa” a gyerek első szava. De Jack csak kacagott, és feltápáskodott, aztán pedig gyors, bizonytalan léptekkel megindult a nappali vége felé.

Jen még mindig szédült egy kicsit. Boldog volt, hogy a férjének sikerült épen és egészségesen hazatérnie egy újabb fárasztó nap végén. Amikor Kirk még a Mischief Bay-i rendőrségnek dolgozott, az egyáltalán nem zavarta, hiszen az idilli kisvárosban sosem történt semmi rendkívüli. A több mint nyolcmillió Los Angeles azonban más. Jennek néha az az érzése támadt, hogy ennek a nyolcmillió embernek a nagy része az ő férjére vadászik.

Kirk belépett a házba, és elindult a fia felé. Jack is megszaporázta lépteit. Amikor összetalálkoztak, a férfi felkapta és körbeforgatta. A gyerek visított örömeiben. Aztán az apa szorosan magához ölelte a fiát.

Ha együtt látta azt a két embert, akiket a legjobban szeretett, Jen szíve megtelt hálával és szeretettel. Jack az apjára ütött, neki is vörös haja és kék szeme volt, akárcsak Kirknek.

Az én két legnagyobb kincsem, gondolta boldogan Jen, aztán mégiscsak megszólalt az agya hátsó zugában a kisördög: amíg Kirknek valami baja nem esik...

A férfi cuppanós pusztit nyomott fia pufók arcára, aztán odalépett a feleségéhez, és szájon csókolta.

– Hogy vagy, édesem? Jó napod volt?

– Persze. Nagyon jó.

Odabújt a férjéhez, hogy összeölelkezzenek hárman, ahogy minden este szoktak. Jack megmarkolta az anyja haját. Csupán néhány másodpercig tartott a dolog, de Jennek mégis sikerült a maga teljességében megélnie ezt a tökéletes pillanatot. Ennél többre nem vágyhat senki, gondolta. Ez a teljes és abszolút boldogság. Minden rendben lesz...

Jack hamarosan kapálózni kezdett, a földre kéredzkedett. Kirk hátralépett, és letette a gyereket. A varázs megtört.

– Mesélj, mi történt ma?

Noha mostanában nem hallott semmi ijesztőt a rendőrségi rádióadókon, Jennek így is bőven volt min aggódnia, hiszen ott volt Jack. A pánikrohamai rendszeresek lettek, minden napra jutott legalább egy, olykor kettő is. De Kirknek nem akart beszélni erről, nem szerette volna, ha a férje nyugtalanodik miatta. Legfőképpen akkor nem, ha közben bármelyik percben lelőhetik. Hiába ismételgette magában, hogy Kirk nem járőr, hanem nyomozó, ez nem sokat segített.

– Elvittem Jacket a parkba, és megismerkedtünk egy kislánnyal. Elég sokáig játszottak együtt.

Jen ennek szívből örült. Ugyan nem akarta bölcsibe adni a fiát, de sajnos egyetlen barátnőjének sem volt gyereke, pedig tudta, nagyon fontos a kortársak társasága, hogy a gyerekek közösséghez szokjanak. Szóval vagy egy játszócsoportba kell beíratnia Jacket, vagy mégis el kell vinnie egy bölcsibe vagy családi napközibe. De ezen még ráér törni a fejét.

Kirk a dolgozószoba felé indult, és Jen tudta, hogy azért, mert be akarja zárni a pisztolyát és a jelvényét abba a kis biztonsági széfbe, amelyet Jack születésekor alakítottak ki a falban.

– Meghívtam Lucast vacsorára – jelentette be az ajtón át a férfi.

Jen a dolgozószoba felé fordult. Egészen biztos volt benne, hogy Kirk nem véletlenül várt a bejelentéssel addig, míg látótávolságon kívülre nem került.

– Ma estére?

A férfi visszatért, és rámosolygott.

– Igen, ma estére. Remélem, nem gond.

De igen, az. Gond. Jen úgy általában véve sosem örült Lucasnak. Így meg aztán, hogy derült égből villámcsapásként érkezett, végképp nem volt kedve a vendégséghez. Rémesen néz ki: nincs rajta smink, se rendes ruha, sőt arra sem emlékezett, egyáltalán zuhanyozott-e ma reggel. Arról nem beszélve, hogy egy rendkívül egészséges, egyszerű vacsorát tervezett, ami aligha felel meg Lucas ízlésének.

Másrészről viszont Lucas Kirk életbiztosítása, ő tehet a legtöbbet annak érdekében, hogy a férje minden este épségben hazaérjen. Így aztán vett egy nagy levegőt, és mosolyt erőltetett az ajkára.

– Persze hogy nem. Csak attól tartok, nem ízlik majd neki, amit ma csináltam.

– Azt mondtad, hoz steaket.

– Honnan?

– Gondolom, a szupermarketből – vont vállat Kirk.

Na persze! Megveszi egy akármilyen, ismeretlen eredetű marha húsát, amelyet ki tudja, mivel etettek szomorú élete során. Jen bezzeg egy innen tizenöt mérföldnyire lévő különleges biohúsboltba járt, ahol kizárólag füvet fogyasztó és garantáltan antibiotikummentes marhahúst kínáltak.

– Csodás – sziszegte összeszorított foga közt.

Kirk közelebb lépett.

– Tudod, édesem, nem kell ismerned a marha családfáját, csak hogy készíthess a húsból egy jó hamburgert.

Jen vagy ezerféleképpen válaszolhatott volna erre a csúfondáros kijelentésre.

– Talán baj, hogy a lehető legjobbat akarom adni a fiamnak?

– Szó sincs róla! És méltányolom a munkát, amit ebbe fektetsz. De hidd el, nem dől össze a világ, ha időnként lazítasz egy kicsit.

Hát persze. Mindig neki kell változtatnia, véletlenül sem másnak. Véletlenül sem Lucasnak. Kirk sosem mondott volna ellent a társának, mert tisztelte őt. Jen ellenben – talán éppen ezért – időnként visítani tudott volna már Lucas neve hallatán is.

– Megyek, átöltözöm – mondta. – Aztán kitalálok valamit a steak mellé.

– Ugyan, teljesen jó vagy így! Lucast nem érdekli, mi van rajtad.

Na, ez utóbbi mondat biztosan igaz. Már csak azért is, mert ő túl öreg volt ahhoz, hogy felkeltse Lucas érdeklődését. De ez nem is célja.

– Mindjárt jövök.

Negyedóra múlva Jen visszatért farmerben és egy csinos blúzban. Egy kicsi sminket is feltett, és

kifésülte eddig lófarokba összefogott haját. Nem ártott volna egy hajvágás és néhány melírcsík, de ezzel még várnia kell.

Útban a konyha felé átgondolta, mi van a hűtőben. A bepácolt tanyasi csirkét elfelejthette, de az avokádóból készíthet például salátát. És van egy csomag hasábburgonya a fagyasztóban, meg biocsirkefasírt. Jack ugyanis egyelőre csak darálva ehetett marhát, a steaket még nem tudta volna megrágni.

Kirk közben begyújtotta a sütőt, és letörölte az asztalt a teraszon. Jen szinte még ki sem szedte a tányérokat a szekrényből, már hallotta a férje hangját:

– Megjött Lucas!

Jen lélekben felkészült a káoszra, ami ezután következik. Lucas az a típusú férfi, aki bárhol jelenik is meg, azonnal a figyelem középpontjába kerül. Bár Jen nem kedvelte, rendőrségi körökben nagyon jó hírnévnek örvendett, sokszorosan kitüntetett, tapasztalt nyomozó volt. Ugyanakkor egy végtelenül önző seggfej, akit senki nem érdekel saját magán kívül. Viszont mivel Kirk társa is egyben, az asszony sehogy sem kerülhette el a vele való találkozást.

Kiment az udvarra. A kapu nyitva volt, és Kirk sietett, hogy üdvözölje a cimboráját. Ahogy a kisfiával a karján odalépett a nevetségesen drága, kétüléses kabrióhoz, Jen azt sem tudta, sírjon-e vagy nevéssen. Semmi nem írta le jobban a két férfi közti különbséget, mint ez a kép.

Fel nem foghatta, hogy engedhet meg magának Lucas egy Mercedest, hiszen ez a kocsi körülbelül annyiba került, mint egy nyomozó éves keresete. Vagy még többbe. De nem kérdezte meg, mert valójában nem akarta tudni.

Ő is a kapu felé indult, mert ha másképpen tesz, az túlságosan árulkodott volna a valós érzéseiről, és nem akart kellemetlenséget Kirknek.

Lucas ötven körül járt, magas volt, és napbarnított. A haja szinte hófehér, a szeme ragyogó sötétzöld, a mosolya megnyerő. Jen sosem látta másban, csak farmerben, hosszú ujjú ingben és cowboysizmában. Ha dolgozott, mindehhez még egy sportos zakót is felvett.

A nők többsége jóképűnek mondta volna, de Jen szerint a könnyelmű és a kicsapongó jelzők sokkal jobban illettek rá. Lucas nagykanállal falta az életet, gyakran felöntött a garatra, és csak úgy jöttek-mentek a fiatalabbnál fiatalabb nők az életében. Jennek már első látásra sem volt rokonszenves, és ezen mit sem változtatott, hogy időközben megtudott róla egyet s mást.

– Üdv, Jen! – kiáltott oda neki a férfi, majd odabiccintett Kirknek, és integetett Jacknek, aki fülig érő szájjal integetett vissza.

Jennek fogalma sem volt, miért, de a fia istenítette Lucast.

– Ajándékot hoztam. – Lucas megkerülte a kocsiját, és az első ülésről kivett egy bevásárlótáskát, egy hatos csomag sört és egy, az Amazonról származó kartondobozt. – Mindenki kap valamit – jelentette ki, miközben a kapuhoz lépett, és átadta Jennek a csomagokat.

Az asszony rábámult az amazonos csomagra. Bízott benne, hogy nem olyan szörnyű, ami benne van, mint gondolja. Aztán a fiúkra pillantott. Jack épp akkor vetette magát Lucas karjába, lelkesen és mindenféle félelem nélkül.

– Hogy vagy, kisöreg? – érdeklődött Lucas. – Adj egy ötöst!

És feltartotta a tenyerét, mire Jack belecsapott, és újra felkacagott.

Beérve az udvarra, Lucas letette a kisfiút, aki lelkesen rohángált körülöttük. Jen vett egy nagy levegőt. Csak nehezen tudta megállni, hogy ne emelje ingerülten az égre a tekintetét. Ugyanis mindig ez történt. Lucas hatására Jack túlpörgött. Ilyenkor aztán este roppant nehéz volt ágyba dugni.

Lucas visszavette Jentől a kartondobozt meg a sört, és rákacsintott. Hogy ez barátságos gesztus akart-e lenni, vagy gúnyos, Jen nem tudta eldönteni. Lucasnál sosem lehetett tudni.

A férfi a teraszon lévő kint konyhához lépett, és az egyik fiókból előhúzott egy sörnyitót. Lepattintotta a kupakot két palackról, majd a háziasszonyra nézett.

– Kérsz te is?

– Köszönöm, nem. Megvagyok nélküle.

Mint a legtöbb kismama, Jen is lemondott az alkoholoról a terhessége alatt, de ő a szülés után

sem szakított ezzel a szokással. Nem akart alkohol befolyása alatt állni egy percig sem, hiszen a fiának bármikor szüksége lehet rá. Úgy érezte, állandó készenlétben kell állnia.

Lucas betette a sör maradékát a kinti minihűtőbe, aztán zsebkést húzott elő, és felvágta az amazonos dobozt lezáró ragasztószalagot. Végül lerakta az ajándékot a földre. Jack leguggolt, és belenézett. A szeme tágra nyílt az örömtől, a szája sarka azonnal felfelé mozdult. És előhúzott egy kék-fehér...

Jen összehúzta a szemét. Hát ez meg mi az ördög?

– Ez egy valódi B. Woofert gitár – magyarázta Lucas, majd eltávolította a csomagolást, és Jack vállára igazította a hangszer keskeny pántját. A gitár lelógott egészen a kisfiú combjáig. – Így kell tartani – mutatta meg a férfi, és a gyerek egyik kezét a gitár nyakára, a másikat pedig a testére helyezte. – Látod ezeket a gombokat? Ha megnyomod őket, zenélnek. Ezt hívják akkordnak, azt hiszem. Biztos vagyok benne, hogy anyukád mindent tud az akkordokról, és el is fogja mondani neked.

Jen döbbenet hallgatta a zenélő szerkezetet. A jelek szerint minden gomb egy akkordot jelentett, és le lehetett őket játszani egyenként, de akár egyszerre is. És bár a kis játék gitár remek módja volt a zenével való ismerkedésnek, az asszony már előre félt a zajtól, amit a szerkezet kelt.

– És nézd csak, vannak rajta előre beprogramozott dalok is! – mutatta meg Lucas. – Ha például megnyomod ezt a kutya formájú gombot, megszólal a kutyanóta. – Megint rákacsintott Jenre. – Jó, mi?

Jack kissé bizonytalanul nyomta meg a sárga gombot, amin egy hangjegy virított. És már meg is szólalt a zene. A kisfiú szeme kigyúlt, mint egy lámpás, és boldogan fordult az anyja felé, hogy megossza vele a pillanat gyönyörűségét.

Jen valahogy összehozott egy mosolyt, de közben azért odasziszegte a férjének:

– Esküszöm, egyszer kinyírom ezt az embert!

– Miért? Hiszen olyan jópofa játék.

– Ja. Nem te leszel egész nap összezárva vele... Lefogadom, hogy meg sem nézte, milyen korú gyerekeknek való! Szerintem sokkal nagyobbaknak, mint Jack.

Kirk átölelte a vállát.

– Ugyan, drágám, hagyd ezt most! Később is ráérsz megnézni, vannak-e rajta veszélyes, apró alkatrészek. Hadd örüljön a gyerek! Lucas olyan rendes fickó, és imádja a fiunkat! Most ez a legfontosabb.

Miért? Miért ez a legfontosabb? Miért van az, hogy Lucas lábbal tiporhat minden szabályt? És miért az az érzése, hogy Lucashoz képest ő az univerzum legunalmasabb, legsótlanabb lakója?

Lucas a remek cimbora, a nagy partiarc, Jen meg a feleslegesen szigorú, ünneprontó boszorka. Ez nem igazság!

Jen toporzékolni szeretett volna, de tudta, úgyis hiába. Inkább a vendégre villantott egy gyors mosolyt, elmormolt egy „köszönjük szépen, Lucast”, majd eltűnt a konyhában.

A bevásárlószatyorban három jókora szelet steaket talált, egy nagy doboz kéksajtos burgonyasalátát és – nagymeglepetésére – két üvegtotyogóknak való biobébiételt. Gyökérzöldségek pulykahússal és quinoával.

Kirk jelent meg a konyhában, és elvette tőle a bébiételt.

– Na látod, Lucas mégsem az a rettenetes szörnyeteg, akinek gondolod! Figyel az igényeidre. Ezt a márkát te is szereted.

– Fogjuk rá.

Lucas is bejött az ölében Jackkel. A gitárt szerencsére kint hagyták, Jen hálás volt érte. Később majd eldugja a játékot, és csak akkor veszi elő, ha Jack lefeküdt. Majd kideríti, hogyan használhatja a fia zenei fejlesztésére. Valahol olvasta, hogy a zenetanulás igen jó hatással van a matematikai képességekre.

– A fiatalembert tisztába kellene tenni – jelentette Lucas. – Ne haragudjatok, de azt nem vállalom!

Kirk nevetett.

– Majd én.

Átvette a gyereket, és kivitte a konyhából. Jen és Lucas kettesben maradtak. Az asszony tudta, hogy mondania kellene valamit, de vajon mit?

– Köszönöm a steaket és a salátát. Meg a bébiételt – nyögte.

– Remélem, megfelel. Tudom, hogy azt szereted, ha csupa jó minőségű dolgot eszik, ezért megkérdeztem az eladót a boltban. Ezt ajánlotta.

– És mondd csak, legalább elkérted a telefonszámát is?

A kérdés kicsúszott Jen száján, mielőtt átgondolhatta volna, okos dolog-e ilyeneket kérdezni.

Lucas nekidőlt a pultnak, és felholdazta a szemöldökét.

– Gyűrűje volt, szóval nem. Te is tudod, hogy nem kezdek férjes asszonyokkal. Különben is, túl öreg volt hozzám – vigyorodott el. – Talán már a harmincat is betöltötte.

– Hát az pech. – Jen ránézett a férfira. – Mondd csak, miért kell, hogy olyan fiatalok legyenek?

– Mert így sokkal egyszerűbb a kapcsolat.

– Miről tudsz beszélgetni egy húszéves lánnyal?

– Ki akar beszélgetni vele?

Jen akaratlanul is elmosolyodott. Összefonta a karját a melle előtt.

– Remek. Ezek szerint hat-hét percre adott a program. De mit csináltak a hátralévő időben?

– Megosztom vele az évek során felhalmozott bölcsességemet.

– Nem is tudtam, hogy neked olyan is van.

– Nos, lehet, hogy nincs – vont vállat Lucas. – De legalább jól érzem magam a bőrömben. Persze minden lány esetén eljön az az idő, amikor már nem veszi fel a telefont, ha hívom. De addig is jól elszórakozunk.

– Sosem érzed egyedül magad?

– Soha. Tudod, ahhoz az kéne, hogy legyenek érzéseim, pedig nincsenek. – A férfi elvigyorodott.

– Ne próbálj megváltoztatni, Jen! Nem fog sikerülni. Így szeretem az életemet, ahogy van, és nem látom értelmét annak, hogy úgymond megjavuljak.

Amihez persze joga volt, de Jent mégis rossz érzésekkel töltötte el, hogy Kirk társa ilyen. Mert mi van, ha Lucas egyszer tévútra viszi Kirköt is? Mi lesz, ha a sok ruganyos testű csitri láttán a férje kísértésbe esik?

Vetett egy pillantást a folyosó felé.

– Sejtelnem sincs, miért kell neked húszéves lányokkal járni, de ez nem is tartozik rám. Egyedül az számít, hogy vigyázz Kirkre. Hogy történjen bármi, neki ne essen baja.

Lucas komolyan nézett vissza rá.

– Erre a szavamat adom, Jen.

Ez az ígéret akár meg is nyugtathatta volna a fiatalasszonyt, csak sajnos fogalma sem volt róla, mennyit ér Lucas adott szava.

A Mischief in Motion egy népszerű pilatesstúdió volt a város szívében. Az üzlet utcafrontja csillogott-villogott, és minden bizonnyal vonzó hatást gyakorolt azokra, akik... nos, akik valóban mozogni akartak.

Zoe mostanáig állhatatosan került minden olyan tevékenységet, amelynek következtében megizzadhatott, szóval sosem járt itt. Egészen a mai napig.

Nemcsak azért jött, mert a padláson megfogadta, hogy erősíteni kezd, hanem azért is, mert kíváncsi volt, vajon Jen anyukája még mindig idejár-e. Szerette Pamet, mindig is jól kijöttek egymással. Emellett az asszony a saját édesanyjára emlékeztette, és Zoe-nak most nagyon jól jött volna egy kis gyengéd, szeretetteljes asszonyi törődés. És ha mellékesen Jenről is tudnak váltani néhány szót, hát annál jobb.

Mert Zoe-nak sajnos sejtelve sem volt róla, mit csináljon, hogy ne hidegüljenek el végleg a barátnőjével.

Így aztán frissen és diszkontáron beszerzett tornaruhájában – fekete testnadrágban és bő pólóban – belejtett a tornaterembe, és befizetett az órára.

A kis recepciópultnál ülő vörös hajú ifjú hölgyet is beleszámítva már négyen voltak a teremben.

Zoe kissé ijesztőnek találta a sok tükröt, a fura eszközöket és az igen sportos küllemű vendégeket. A saját rengő combjára gondolt, és azzal vigasztalódott, hogy itt a kutya sem figyel majd rá, mert mindenki saját magával lesz elfoglalva. De még ha felfigyelnek, sem szólnak semmit, hiszen annál sokkal udvariasabbak.

Elvégre azért jött ide, hogy formába lendüljön, és mindenkinek el kell kezdenie valahol...

– Zoe! Hát te meg mit keresel itt? – Pam lépett oda hozzá örömteli csodálkozással az arcán.

– Hát tudod, úgy érzem, muszáj valamit sportolnom, és mivel említetted ezt a stúdiót, hogy milyen jó, gondoltam, megpróbálom... Remélem, nem baj.

– Dehogy, sőt! Nagyon örülök neked. – Pam melegen átölelte. – Ezer éve nem láttalak. Jól vagy?

– Köszönöm, remekül.

Zoe visszaölelte az asszonyt, és egy pillanatra bele is feledkezett ebbe a jóleső, anyai ölelésbe.

– Gyere, ismerkedj meg a többiekkel!

Pam odavitte mindenkire, és úgy mutatta be Zoe-t, mint a lánya és a saját barátnőjét, ami jólesett. Próbált a nevekre és az arcokra összpontosítani, ami még mindig szerencsésebb volt, mintha az izmos combokra meg a lapos, kidolgozott hasizmokra koncentrált volna. Előbb-utóbb az övé is ilyen lesz, fogadkozott.

A stúdió tulajdonosa, Nicole is ott volt. A csinos, szőke lányról Zoe nem akarta elhinni, hogy elmúlt harmincéves, mi több, van egy kislánya. Pam megemlítette, hogy Nicole nemrég ment újra férjhez, mire Zoe azt gondolta, lám, egyeseknek minden összejön. De csak azért sem hagyja, hogy elkedvetlenítse más sikeres és boldog élete, sőt! Inkább példát vesz Nicole-ról, és megcélozza ugyanazt, amit ő elért.

Időben elkezdődött az óra, és a harmadik percben Zoe már úgy érezte, hogy mindjárt meghal, itt helyben, a fakeszes pilateságyon. Ha ez így megy tovább, nem kap levegőt, esetleg merő véletlenségből kettészakítja magát.

Nicole rámosolygott.

– Természetes, hogy az elején még nem megy jól. Idő kell, mire megszokod. Annyit csinálj, amennyit bírsz, majd növel a mennyiséget!

Zoe biccentett, mert nem volt annyi levegője, hogy megszólaljon.

És mindezt úgy, hogy nem is ugrándoztak. A lassú, kontrollált mozgástól készült ki ennyire. Addig kellett kitartania a pozíciót, míg Nicole elszámolt tízig. Aztán lassan ellazíthatta az izmait. Vagy azon a nevetséges, mozgó, szíjjakkal ellátott szerkezeten kellett megmaradnia, ami a